

have bidraget til at tilveiebringe for Samfundet, saa forekommer det mig, at man ikke kan fortænke Arbejderne og Andre i, at de komme til at se lidt underlig paa Forholdene. Det virker i hvert Tilfælde ikke i Retning af, at de skulle blive stemte mildere og bedre finde sig i den Behandling, der bliver dem til Del.

Der er en Ting, som det forekommer mig besynderligt, at Ministeren har bibeholdt i § 40, hvor der er saa megen Tale om Alt, hvad Fattiglemmerne kunne blive Gjenstand for, og det er det, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) havde taget ud af sit Lovforslag, den forporlige Kevjelse. Ved Siden af alt det, som man indenfor Evangsarbejdsanstalten hyder den Fattige: Celleængsel, Vand og Brød, Sultetur fra 10—90 Dage, Ting, som man umulig kunde hyde et sundt og stærkt Menneske, uden at hans Helbred vilde blive nedbrudt, ved Siden deraf tillader Ministeren i sit Forslag endnu, at man kan revse disse Mennesker forporligt, man kan prygle dem. Jeg synes dog virkelig, at den ærede Minister burde være kommen saa meget paa Høide med Civilisationen i vort Samfund, at han kunde have taget den forporlige Kevjelse bort. Dette, at tænke sig, at man paa en Altskilt, den være saa af en hvilken som helst Natur, har Ret til at prygle gamle Mennesker, fordi muligvis deres Livs vilkaar have været saaledes, at de ere blevne lidt modvillige, maatte stridige efter Opshynets Mening, forekommer mig saa barbarisk, at jeg ikke kan begribe, at Ministeren vil være med dertil. Og ser man saa § 40 efter, som handler om alle disse Ting, hvorledes bliver det da muligt for et Fattiglem, naar han er kommen paa Evangsarbejdsanstalten, at unddrage sig Kevjelse i en eller anden Retning? Der nævnes Overhørlighed og Trodsighed mod Foresatte, Drukkenstab, Uforligelighed, Modvillighed til Arbejde, Vortgang fra anvist Arbejde, Skjodesløs Omgang med eller Forvanskning af Fattigvæsenets Eiendele og huslig Udyd og Orden. Naar man har nævnt alle disse Ting, veed jeg egentlig ikke, hvad der kan være mere, og det kommer jo dog Altsammen an paa Dinene, der se, om et Fattiglem har været skjodesløst eller har begaaet en eller anden Uorden eller ei. Det at glemme en Skovl ved sit Arbejde eller en Kofft et eller andet Sted kan blive betragtet som skjodesløs Omgang med Fattigvæsenets Eiendele, og naar man veed, hvilken Behandling de ere og bestandig have været udsatte for paa disse Anstalter, forstaaer man ikke, hvorfor alt dette skal bibeholdes i denne Skikkelse, og navnlig ikke, hvorfor Ministe-

ren ikke engang har fundet Anledning til at tage den forporlige Kevjelse bort.

Der er Ting, jeg kunde have havt Byst til at spørge den ærede Minister om, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) rigtig nok bekvæmede i Gaar, og som altsaa er besvaret, forsaavidt den ærede Minister er enig med ham. Jeg vilde spørge, hvad man egentlig under de nuværende Forhold betragter som Løsgænger. Jeg kunde have Byst til engang at faae en rigtig Definition paa, hvor Løsgængerens begynder, og den arbejdsvillige Arbejder hører op. Under de nuværende Forhold, hvor det er anerkendt snart af Alle, at Arbejdsløshed indtræffer hyppigere og hyppigere og rammer flere og flere, hvor Arbejderne ere nødt til at søge omkring for at opnaae Arbejde og det ikke paa et nævert, men paa et vidtstrakt Omraade, der er det selvfølgelig, at man langt hurtigere kan komme ind under Kategorien Løsgængere, end man kunde, dersom der var langt fastere Arbejdsforhold, og det var derfor af overordentlig Betydning for Arbejderne at faae det Spørgsmaal klaret. Hvor begynder Løsgængerens eller Bagabønden, som man saa tit ønsker at kalde det, og som Gensdarmene saa tit have taget sig af, hvor begynder han, og hvor hører den arbejdsvillige Arbejder op? Hvis det ærede Medlem fra Viborgs Definition er rigtig, har jeg ikke Stort at indvende derimod, det kan ses paa den Maade, og jeg anser det for rigtigt. Der er selvfølgelig Personer, som jeg paa ingen mulig Maade ønsker at unddrage den Evang, som de absolut bør undergives for ikke at komme de øvrige Samfundsmedlemmer til Skade, og for at man kan faae dem til at gjøre deres Pligt mod Samfundet i det Hele. Men man bør samvittighedsfuldt paa dette Omraade bestræbe sig for at holde sig til disse og til disse alene, og ikke lade dem, der uforstyldt ere arbejdsløse og tvungne til at strejse omkring for at søge Erhverv, komme ind under denne Kategori og lade dem straffe for Løsgængeri og Bagabøndering paa den Maade, som Lovforslaget foreskriver. Tilgæledes vilde det naturligvis være overordentlig uheldigt — skøndt jeg ikke under Betleri —, dersom man under de nuværende Forhold vil betragte det som Betleri, naar en Arbejder paa sin Vandring for at søge Arbejde skulde blive nødt til paa et eller andet Sted, maatte uden selv at anmode derom, at modtage en 10-Dre eller Et eller Andet til Livets Ophold. Og saa i denne Henseende synes det mig, at man maa være overordentlig varsom, hvis man ikke vil komme til at begaa stor Uret.